

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce B. M. s. r. o., proti žalovanému Krajskému úřadu Ústeckého kraje, Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 12. 2005, čj. 15 Ca 222/2004 - 33,

t a k t o :

- I. **Kasační stížnost se zamítá.**
- II. **Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 29. 7. 2004, zn. ÚPS 218/103611/04-Pi bylo vysloveno, že podle § 59 odst. 1 správního řádu se mění výrok rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru stavební úřad ze dne 23. 3. 2004, čj. SÚ 246/2004-338-6a (dále citován výrok tohoto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) „tak že po provedené změně“ zní ... (dále v tom rozhodnutí uvedeno znění změněného výroku s označením ustanovení zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu podle kterých bylo rozhodnutí, vymezení protiprávního jednání (pod částí 1a a stanovení výše pokuty – pod částí 1b). Pod bodem 2 ve výrokové části tohoto rozhodnutí byla provedena částečná změna odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. V závěrečné části výroku tohoto rozhodnutí žalovaného pak

bylo vysloveno, že v částech nedotčených touto změnou se odvolání B. M., s. r. o., zamítá a rozhodnutí Magistrátu města Mostu, odboru stavební úřad ze dne 23. 3. 2004, čj. SÚ 246/2004-338-Ga, se potvrzuje.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce u Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 1. 11. 2004 žalobu, kterou se domáhal zrušení tohoto rozhodnutí. Navrhl, aby bylo zrušeno i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

Rozsudkem tohoto krajského soudu ze dne 5. 12. 2005, čj. 15 Ca 222/2004 - 33 bylo rozhodnutí žalovaného krajského úřadu zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Zároveň byl žalovaný uznán povinným zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Tento soud vyšel ze závěru, že ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu (vzhledem k době rozhodnutí míněn zákon č. 71/1969 Sb.) předpokládá tři možné alternativy rozhodnutí, které se navzájem vylučují. Jestliže některé z nich odvolací orgán spojí, trpí rozhodnutí o odvolání logickým rozparem a je nesrozumitelné. Není tedy možné v odvolacím řízení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v jeho výroku změnit a současně zamítnout odvolání. Krajský soud v tomto směru poukázal na právní názor, vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, čj. 7 A 124/2000 – 39 publikovaném pod č. 5/2003 Sb. NSS.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost ve které poukázal na následující skutečnosti.

V první řadě dovozuje, že obě správní rozhodnutí byla vydána v souladu s platnými právními předpisy, vycházejí ze spolehlivě zjištěného stavu věci a obsahují předepsané náležitosti. Dále poukazuje na to, že odvolání je možno podat jen proti části rozhodnutí (výroku), nebo jen proti odůvodnění. S odkazem na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 11. 1997, čj. 5 A 27/95 – 29 dovozuje, že dojde-li odvolací orgán k závěru, že je nutno změnit napadené rozhodnutí jen v některém výroku nebo části některého výroku, pak ohledně částí změnou nedotčených musí odvolání zamítnout a napadené rozhodnutí potvrdit. Obdobně postupuje, pokud napadené rozhodnutí toliko v některé části ruší. V tomto směru stěžovatel respektuje i metodiku Ministerstva pro místní rozvoj, jako nadřízeného orgánu. Pokud krajský soud poukázal na to, že odlišné právní hodnocení odvolacím orgánem má být vyjádřeno v odůvodnění jeho rozhodnutí a nikoli ve formě výroku, stěžovatel poukázal na publikaci Stanislav Adamec, Vzory správních úkonů podle správního řádu s poznámkami (2. doplněné vydání), nakladatelství Rhodes s tím, že respektuje stanovisko vyjádření v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, čj. 7 A 181/2000 – 29 a ve výroku rozhodnutí o odvolání neuvádí změnu rozhodnutí spočívající pouze ve změně odůvodnění.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato stížnost není důvodná. Zdejší soud vycházel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

Především je nutno zdůraznit, že již se zřetelem na dobu vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je nutno i při posuzování uvedených námitek vycházet z tehdy účinného zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále též „správní řád“).

Nejvyšší správní soud již v rozsudku na který odkázal krajský soud v napadeném rozhodnutí dovodil: že *Správní řízení tvoří jeden celek do pravomocného rozhodnutí; vady řízení nebo rozhodnutí v I. stupni lze odstranit v řízení odvolacím. S tím také počítá institut změny rozhodnutí v odvolacím řízení, v němž odvolací orgán podle § 59 odst. 1 správního řádu přezkoumává napadené rozhodnutí v celém rozsahu, a je-li to nutné, dosavadní řízení doplní, popřípadě vady odstraní. Není tedy vázán jen důvody podaného odvolání a může rozhodnutí změnit, shledá-li k tomu důvody. Rozhodnutí o odvolání tak jako jakékoliv jiné správní rozhodnutí musí ovšem odpovídat zákonu (§ 46 správního řádu). Výrok rozhodnutí odvolacího orgánu musí obsahovat základní náležitosti správního rozhodnutí ve smyslu § 47 správního řádu.; jeho výrokem – rozhodnutím ve věci – je rozhodnutí o tom, zda se výrok rozhodnutí orgánu I. stupně potvrzuje a odvolání zamítá, či zda se tento výrok mění (a jak). Pokud tedy ustanovení § 59 odst. 2 správního řádu předpokládá, že odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší, jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí, jedná se o tři možné alternativy rozhodnutí, které se navzájem vylučují. Pokud některé z nich odvolací orgán spojí, jde o rozhodnutí nesrozumitelné, trpící logickým rozparem. Není tedy možné v odvolacím řízení současně zamítnout odvolání a rozhodnutí I. stupně v jeho výroku změnit. Takovéto rozhodnutí je pak nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.*

Stěžovateli je nutno přisvědčit, že z jím citovaného rozsudku Vrchního soudu v Praze pro otázku formulace výroku, pokud se týká částí ve kterých oproti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nedochází ke změnám, vyplývají odlišné závěry. Nejvyšší správní soud se i v tomto (nyní projednávaném) případě přiklonil v plném rozsahu k právnímu názoru publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 5/2003.

Stěžovateli je nutno přisvědčit v tom, že zařazení změny odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně do výroku rozhodnutí o odvolání by za situace, že se nejedná jen o tuto změnu, nebylo důvodem ke zrušení správního rozhodnutí, ovšem pouze tehdy, pokud by zbývající část výroku netrpěla uvedeným vnitřním rozparem.

Ze všech těchto důvodů, Krajský soud v Ústí nad Labem právem žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Proto byla kasační stížnost žalovaného jako nedůvodná zamítnuta (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch a žalobci, tak jak vyplývá i z obsahu spisu, v řízení o kasační stížnosti náklady před soudem nevznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že úspěšnému žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu